

Fracàs escolar

Una dada apareguda recentment, en un diari, assenyala que més d'un 50% dels estudiants de C.O.U. no passen el curs al juny.

Aquesta informació pot passar com una nota més per aquells que la llegeixen, però és un fet que cal examinar amb molt detall.

Com a primer objectiu, tenim el de saber **per què?** succeeix això. Hom pot arribar a pensar que perquè no s'ha estudiat o perquè s'ha fet el "mandra", doncs bé, les raons van més enllà...

Els alumnes de C.O.U. entre disset i divuit anys, porten sobre les espalles 12 anys d'estudi (vuit a l'E.G.B., tres a B.U.P. i finalment un a C.O.U.) tot per preparar un futur d'allò més incert i descoratjador.

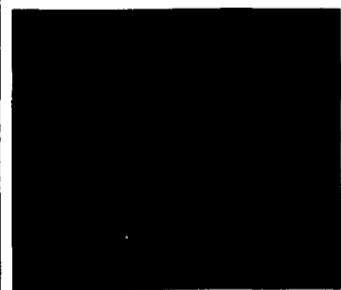
Una de les primeres reflexions que acudeix a la ment de l'estudiant és si valen la pena tots aquests anys de sacrificis, d'estudis, sense saber quins beneficis se'n treuran. Amb tant sentir a parlar de que si centrals nuclears, fuites radioactives, que si guerres, guerrilles, curses d'armament, etc. hom pensa si en realitat existirà un futur per a la nostra generació o si només heretarem un món destruït i en runes o fins i tot la nostra pròpia destrucció. En veure això és normal que els joves s'estimin més viure el present que no cremar-se les parpelles darrera d'uns llibres.

Tot això que dic pot semblar tot tràgic, però qui em pot assegurar que és impossible que passi, qui em pot dir sense por a equivocar-se que tot és ciència-ficció, pura invenció meva...

Què ens poden recriminar als estudiants, aquells que ens han fet perdre la fe en la vida, en el futur.

Els joves miren el present, un present que és realitat, i no un futur que per altra banda no se sap si hi és.

D.C.A.

El futur? És possible

Un dia serà demà

Tots somiem en un món millor, un món en el que no hi hagi guerres, en el que no hi hagi odís, en el que tots ens estimem com a germans que som, en el que no hi hagi envejes, en el que tothom sigui igual davant els altres com ho és davant el seu Déu, però és clar tot això són somnis de romàntics que no arribaran més enllà de les parets on han estat somiats.

Tots sabem quins són els problemes de cada país, de cada ciutat, n'hi ha molts i tots són diferents, en un lloc trobem el problema de l'aigua, en l'altre hi ha inundacions, en l'altre el problema més greu és la droga, més enllà no són feliços perquè estan en guerra amb els seus propis germans, l'amic del costat pateix una crisi perquè l'ha deixat la dona, i els veïns del costat tenen el pare, la mare o tots dos alcohòlics, i anem engruixint cada cop més el cabdell que forma els problemes de la humanitat, sense comptar la contaminació, la destrucció del medi, la prostitució, la desaparició de la fauna, etc. etc...

I tots plegats, tots els que formem el planeta sabem de l'existència d'aquests munts i munts de problemes, molts d'ells són més vells que nosaltres mateixos, i el més greu de tot és que els tenim assumits dins nostre i no fem res per evitar-los.

Tots pensem "hi ha molts problemes al món, no podem pas solucionar-los tots nosaltres, a més primer som nosaltres, ja s'apanyaran d'una forma o altra per evitar-los, i si no que s'hi vagin acostumant", i ens dediquem a mirar la televisió de la forma més còmode que podem, tot bevint algun refresc mentre la petita pantalla ens mostra imatges de nens que s'estan morint de set i de fam al tercer món.

Hi ha una cosa certa en tot això, una persona sola no pot fer res, dues de juntes poca cosa, amb tres ja es pot començar a pensar en alguna bona acció, però si anem fent créixer la bola i ens ajuntem tots el sistema en el que estem vivint acabarà per cedir contra la pressió a la qual l'estiguem sotmetent.

Si tots junts uníssim les mans i ens proposéssim acabar amb totes les desgràcies del món, fins i tot les més grosses, hi podríem arribar igualment que a les més petites. Totes són importants, to-

tes són prou importants per a ser considerades i destruïdes per sempre més; aleshores ens podríem considerar un poble feliç, i acabariem amb tot: amb la droga, amb la contaminació, amb la destrucció del medi, amb l'alcoholisme, amb les depressions, amb la prostitució, amb les guerres, amb el problema de la fam, amb l'aigua, perquè tots estariem units i compartiríem el que tenim, que és suficient per alimentar tota la gent d'aquest planeta; no hi hauria odís, ni envejes entre gent d'una mateixa família, i es podria formar un món millor, el món que tots desitgem en el nostre interior, però... sempre hi ha d'haver un però, per desgràcia.

Per fer realitat aquest gran somni tots hauríem de tenir un esperit de germanor, que existeix dins nostre, i que molts cops no volem deixar sortir, i pretendre no pensar en el "jo no puc fer res, ja m'agradaria ajudar, però no puc fer res", si diem això ens estem resignant, fem almenys l'acció d'asabentar-nos del que veritablement podem fer, i farem una gran passa endavant.

Pensem que el nostre desinterès envers els problemes del món ens porten cap a: en algun indret del món es pot estar declarant l'última guerra, en algun carrer del món algun jove mor per una

sobredosi, en algun racó del món una noia acaba d'entrar en mans d'una xarxa de prostitució, en algun dels nostres mars s'ha matat l'última balena, en el nostre cel tan blau s'ha detectat un altre forat en la capa d'ozó, un germà mata a l'altre per odi i enveja, i al veï del costat l'acaba de deixar la dona...

Fem que tot això no arribi a passar cap més dia, tots junts podem arribar a aconseguir tot allò que individualment ens sembla impossible. Fem-ho possible més pels que vénen al darrere nostre, pels nostres fills, els nostres néts, els nostres successors en aquesta terra, un món millor, més net, més pur, més blau, on puguin sentir-se orgullosos d'aquells que van saber canviar el destí del seu món, van saber salvar-lo a temps de la destrucció, van evitar el final obscur.

Siguem nosaltres els que els estalviem de pensar en el demà, siguem nosaltres els últims en somiar en reformes i canvis, siguem nosaltres els últims en somiar en el tòpic: "i un dia serà demà". Fem possible nosaltres aquest demà, que ells no pensin, que ells es trobin amb el demà, i que ens recordin com els creadors del demà, que diguin: "ells van ser els últims en pensar: "i un dia serà demà".

Arax M.G.

US RECOMANEM "Un estiu per morir"

de Lois Lowry

"Un estiu per morir" és el primer llibre de Lois Lowry, tot i que el llibre no és autobiogràfic, el fet d'haver presenciat la mort de la seva germana, fa que l'autora tracti el tema amb una gran dosi de comprensió personal.

El llibre ens conta la vida, bé un fragment de la vida, de Meg Chalmers, una noia de tretze anys, que passa poc a poc a entrar en el món dels adults, i va descobrint els valors de l'amistat, la importància de la conservació de la natura, i la creació d'una personalitat pròpia. Al mateix temps les estacions van canviant i amb elles el món i tots els éssers que el formen, i de cop Meg Chalmers, juntament amb la seva família han d'aprendre a enfrontar-se amb els cruels esdeveniments de la vida i de la mort.

La mort que entra a casa dels Chalmers sense avisar i s'emporta Molly, la germana gran de Meg, la que era rossa, bonica, la que tenia somnis romàntics, la que tenia amics i pretendents, la més alegre de la casa; i Meg ha d'assumir la mort d'un ser estimat, i va preguntant-se poc a poc, dia a dia el perquè; fins que un dia descobreix que Molly, encara que físicament no es trobi al seu costat, viurà per sempre dins d'ella.

R.S.V.

Lois Lowry
UN ESTIU
PER MORIR

Mérida de la Parra
Ed. Sàndria

"Despertar-te a l'albada amb un cor alat i donar gràcies perquè tens un nou dia per a estimar. Això és amor"
(K. Gibran)

Jove: per què no col·labores?

Estem intentant fer una pàgina dedicada al món dels joves, però si no rebem ajuda des d'on ha d'arribar no podrem fer gran cosa. Així que ja ho saps, ajuda'ns a fer d'aquest espai un mirall d'allò que a tu t'interessa, indica'ns quins són els temes sobre els que t'agradaria que s'informés, digue'ns què és allò que et té tan amoïnada, explica'ns casos de la teva vida o sobre la d'algú altre, informa'ns tu mateix dels canvis que efectuaries en aquest espai, i un munt de coses més que ara nosaltres no recordem.

Ens interessa fer conèixer les opinions diverses de col·lectius

diversos, maneres de pensar, de fer, d'actuar, diferents visions del món, i diferents interessos de gent diversa, no tothom considera les coses de la mateixa manera. Per això ens agradaria que els joves fessin sentir la seva veu i no es quedessin en el més absolut silenci, han de fer valer els seus punts de vista; que tenen el mateix valor que els punts de vista de qualsevol, ningú és millor ni pitjor, només és diferent. Volem que tots us sentiu identificats en aquestes pàgines, per això ens diem: jove, com és que no col·labores? per què no col·labores? Ara pots! Fes-nos arribar la teva opinió.

